

A képmutatás nélküli testvérszeretetről

2009. October 13.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009. 10. 11.

Bikádi László

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy ismét itt lehetünk szent hajlékodon Igéd hallására készülve. S kérünk, Urunk, a Te közösséget teremtő Szent Lelked vegyen körül minket, s tanítson arra, hogy hogyan lehetnénk hűségesebb szolgálói a Te ügyednek, s méltóbb gyermekeid az Úr Jézus Krisztus által. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Péter első levele első részének 22.-től 25.-ig terjedő verseiből:

Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartoán, tiszta szívből szeressétek, mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által. "Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké". Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek. (1Pt 1,22-25)

Kedves Testvéreim, olyan sokat beszélgetünk arról, hogy vajon miért is kell templomba járni. És főként azok, akik nincsenek itt alkalomról alkalomra közöttünk, oda-odaszúrják, hogy hát lehet az ember anélkül is jó, hogy nem jár templomba. És hozzá szokták újra meg újra tenni, ki-ki a saját személyes tapasztalatai alapján, hogy látták ők ezt vagy azt az embert templomba menni, pedig az ezt meg ezt tette velük, ellenük, vagy valamilyen ismerősük ellen, itt vagy ott hibázott. És, hát ők sokkal jobbak ennél. Ők nem követtek el ilyen hibát, ők tudnak jó emberek lenni anélkül, hogy hallgatnák minden vasárnap az Istennek Igéjét, vagy itt lennének, vagy akár csak kinyitnák a Bibliát otthon, hajlékaikban.

Kedves Testvéreim, nagyon nehéz mit mondani ezekre a vádakra, főleg hogyha eszünkbe jut az, hogy hát valójában mindannyian életünk során egyszer-többször követtünk, és talán még követünk is el olyan hibákat, amelyek valóban nem méltók ahhoz az ügghöz, amit szolgálunk. Nem méltók az Istenhez, a Krisztushoz, akit hirdetünk, és amelyek valóban azt a látszatot keltik azokban az emberekben, akik úgy gondolják, hogy amilyen a szolgáló olyan az ura, hogy vagy mi tényleg nem vagyunk Istennek szolgálói, vagy az az Isten, akit mi imádunk, azt nem érdemes követni, mert hiszen nem tette jobbá, nem tette erősebbé, a bűnnek ellenállóbbá azokat, akik követik Őt.

Kedves Testvéreim, biztatásul mondom nektek, az elmúlt 2000 esztendőben az egyház folyamatosan megkapta ugyanezt a kritikát. Már az apostolok is újra meg újra szembesültek azzal a ténnyel, vagy Péternek a fejére olvasták, hogy dehát te tagadtad meg a Krisztust. Pál is megkapta, hogy hát nem te voltál az, aki üldözte a keresztyéneket? És sok-sok keresztyén ember az elmúlt évszázadokban, évezredekben újra meg újra a fejéhez kapta azt, hogy mikor, mi módon vált méltatlanná arra, hogy emelje a Krisztusnak zászlaját, arra, hogy az egyház ügyét képviselje, és arra, hogy az ő munkája által előbbre juthasson az Istennek országa, és mondjuk így, gyarapodjék az Istennek Egyháza.

Nem véletlen, hogy Péter figyelmeztet. És ennek az igeszakasznak ha olvastam volna az elejét meg a címét, akkor az lett volna, hogy „legyetek szentek”. De én úgy gondolom, hogy nekünk, akik már jó ideje hallgatjuk Istennek Igéjét, akik nem egyszer, nem kétszer nézünk bele abba a tükörbe, amit a Biblia elénk tart, akik nem egyszer mérjük meg magunkat az Ige mérlegén, azoknak elég, ha újra meg újra a lényegét, az aláhúzendőt, a legfontosabb tanítást emeljük ki önmagunk számára, hogy amikor felteszik ezeket a kérdéseket, akkor tudjunk válaszolni. El tudjuk mondani, hogy miben más a mi életünk, mi az a más mérce, ami alapján a mi cselekedeteink megítéltetnek, s mi az, amiben talán megkönnyíti a mi életünket az, hogy hétről hétre hallhatjuk Istennek Igéjét.

Ennek pedig egy mondatban összefoglalható, vagy egy szóban összefoglalható lényege az így hangzik, hogy „szeretet”. Ugyanis a számunkra adott tanítás az nem elsősorban arról szól, hogy mit cselekedjünk. Isten nem egy olyan apa, aki fogja a gyerekének a kezét, és mindig ott áll mellette, hogy most így tedd vagy úgy tedd. Ugye Ti is láttatok már felnőtt embereket, akik mondjuk így, hogy ki sem mozdultak az anyjuk szoknyája mellől, vagy akiket idős édesapjuk egyszerűen nem hagyott felnőtté válni, mindig megmondta nekik, hogy mit kell tenniük, és ezek az emberek nagyon gyámoltalanná váltak olyankor, hogyha elveszítették a megmondóembert, az édesapát vagy az édesanyját.

Az Isten nem így gondolkodik. Az Isten elénk tárta a Szentírásban, hogy ő mit szeretne tőlünk. Elmondta, leírta, példázatokban, hogy milyen esetben milyen módon kell viselkedni. Általános sémákat adott nekünk, amely általános sémák mint útjelzők mutatják az utat Krisztus felé. De nem elsősorban azt akarja, hogy a mi döntéseinket helyettünk meghozza, hanem úgy gondolja, hogy ő megmondja, mit szeretne, mi pedig a szeretetből fakadóan hozzuk meg a jó döntést.

Tisztítsátok meg a lelketeket, mondja, az igazság iránti engedelmisséggel, a képmutatás nélküli testvérszeretettel. Kedves Testvéreim, ez az egyetlen mondat tulajdonképpen tartalmazza mindazt, amit az Isten kér tőlünk, emberektől, amit a fiától az Apa, mondjuk így, hogy megkövetel. Azt, hogy tisztítsuk meg a lelkünket. Ne engedjünk semmi más közé és közénk állni. Ne engedjük azt, hogy bármit is jobban szeressünk Őnala.

És, kedves Testvéreim, megmondja azt is, hogy miért. Mert a test olyan, mint a fű, és minden dicsősége mint a mező virága. Mi, akik nem városi emberek vagyunk, mi, akik itt élünk a természetben, nagyon jól tudjuk, hiszen látjuk minden ősszel, hogy hogy hervadnak el a virágok, és a természet megújulásának körforgásában hogy szárad el a fű.

Mindannyian ha egy kicsit magunkba nézünk, akkor ilyen a testünk. Születésünk pillanatában hamvas, rózsaszín. Magában hordoz sok-sok reményt. A fiatalág szépségében igazán szerethető. De aztán ahogy telnek az évek,

ugyanúgy, ahogy mezőn a fű egy év alatt elszárad, elhervad, mi is elszáradunk, elhervadunk, s ami igazán lényeges bennünk, az nem a múlandó test, és annak nem múlandó részei. És kezünk munkája, minden eltűnik velünk együtt, egyszer még el fognak tűnni az egyiptomi piramisok is, hiszen a sivatag lassú homokja szépen elkoptatja őket, vagy ha nem az, hát az idő mindenképp előbb vagy utóbb elsimítja a sivatag dűnéit.

Mi marad meg? Csak az örökkévaló. Mi marad meg? Csak a lélek, amelyet az Isten teremtett, amelyet az Istentől kaptunk, s mely az Istenhez megy haza. Éppen ezért ennek az örökkévaló részünknek tisztának kell lenni. Nem a testünkre kell nagy hangsúlyt fektetni, nem az a lényeg, hogy szép kövérek legyünk amikor megállunk az Isten színe előtt. Nem is az a lényeg, hogy aszkétikus módon éljünk és mindent megtagadjunk magunktól. Hanem az, hogy ne ez legyen az első helyen. Hanem az, hogy minden gondolatunk először az Istentől, az Istenből induljon ki.

És amikor azt mondjuk, hogy mi az Istent csak homályosan látjuk, akkor nem más a feladatunk, mint hogy ezt a homályt oszlassuk. Minél tisztábban, minél tökéletesebben meglátni az Istent, minél jobban megtisztítani a lelkünket oly módon, hogy engedelmeskedünk az Isten akaratának, oly módon, hogy azt keressük, hogy Ő mit akar tőlünk, és milyennek szeretne látni minket, azért, hogy eljuthassunk a képmutatás nélküli testvérszeretetre.

Vajon mért olyan fontos ez a szó, hogy képmutatás?

Kedves Testvéreim, ugye Ti is tudjátok, hányszor előfordul az, hogy bemegyünk egy társaságba, nem ismerünk senkit, vagy ami rosszabb, néha ismerünk néhány embert, és úgy gondoljuk, hogy hát övelük azért mi nem igazán szeretünk egy levegőt szívni. De mégis a társaság, mégis a barátok kedvéért, mégiscsak azért, hogy ne tegyük tönkre a jó hangulatot, elkezdünk mosolyogni, és úgy viselkedni, mintha azt a másikat is szeretnénk. Nem szeretjük mi őt, viszolygunk tőle, szeretnénk azt mondani, hogy vagy minekünk vagy őneki nincs itt a helye. De nem tesszük. Miért? Hát mert mégis, a viselkedési normák, mert mégis a jólneveltségünk tiltja.

Inkább képmutatókká válunk. Inkább mutatunk egy olyan arcot, egy olyan alakot, ami nem mi vagyunk. Jó ez? Kedves Testvéreim, nem. Mert becsapjuk embertársainkat, becsapjuk azt is, aki talán a haragosunk, vagy akivel nem szívesen vagyunk együtt, és becsapjuk önmagunkat. Ellenben nem csapjuk be vele az Istent. Ő tudja, hogy mit érzünk, tudja, hogy mit látunk.

Igen ám, de hát akkor mi lenne a helyes válasz? A keresztyén embernek ilyenkor mit kéne csinálni? Jelen Igénk mit követel tőlünk? Vajon csapjunk az asztalra? Vajon nyíltan menjünk oda, és azt mondjuk neki, hogy hát téged én ki nem állhatlak. Ugyan már, komám, menj innét. Vagy mi forduljunk meg az ajtóban? Nem így van, kedves Testvéreim. Ez se lenne megoldás. Hiszen ha valakit elküldünk, vagy mi nem megyünk be egy ajtón, akkor nem tudjuk ellátni a legfontosabb feladatunkat, a missziói parancsolatot, nem tudunk tanítványokká tenni minden népeket.

Kedves Testvéreim, itt jön a legnehezebb feladat. Tanuljuk meg szeretni az ellenszenvest. Tanuljuk meg valamilyen módon megtalálni benne a jót. De hát hogy lehet ezt csinálni? Kedves Testvéreim, bevallom Nektek, nekem magamnak is a legnagyobb problémám ez. És én, Bikádi László, ebben nem tudnék senkinek tanácsot adni, mert magam is küzdök azzal, hogy vannak olyan emberek, akiktől ha nem is viszolygok, de kevésbé szívesen vagyok a társaságukban, mint másoknak.

Az Isten azonban ad Nektek is, és nekem is egy olyan lehetőséget, egy olyan kapaszkodót, egy olyan okot, amiért mégiscsak lehet szeretni a másikat. Miért? És mi az az ok? Hát, kedves Testvéreim, ő is az Isten teremtménye. Őbenne is ott van az Istentől kapott halhatatlan lélek. Vagy legalábbis a lélek, aminek benne is van esélye a halhatatlanságra. Lehet, hogy nem szeretem az embert, lehet, hogy nem szimpatikusak a cselekedetei, olyan visszataszító az arca, ha megérem az illatát már rosszul vagyok, és ezer dolgot tudunk mondani, hogy miért nem akarom annak az embernek a közelségét, mért nem érzem azt, hogy ő az én testvérem lenne, mért nem érzem azt, hogy én tudnám őt szeretni.

Csak hogy, Kedves Testvéreim, vajon képesek vagyunk-e arra, hogy akik ugyanannak az anyának a gyermekei, akik ugyanattól az apától vannak, azok megtagadják egymást? Én azt hiszem, hogy végső fokon nem.. Lehet testvérháború, vannak testvérharcok, és vannak emberek, akik évekig nem beszélnek a vér szerint hozzájuk legközelebb állókkal. De még nem láttam olyat, aki ezt a gyűlöletet akkor is tudta volna tartani, amikor a másik elesetté, gyengévé, a további harcra, a további ellenségeskedésre képtelenné vált akár egy betegség, akár a gyász, akár halál okán.

Amikor a másik leteszi a fegyvert, akkor már lehet szeretni. És akkor tudom szeretni az én atyámnak fiát. Hát, kedves Testvéreim, ez az egyetlen menekülési út a keresztyén embernek, ez az egyetlen lehetőség hogy Péter első levelének a felszólítását, utasítását végrehajtsa, hogy eljussunk odáig, hogy meg tudjuk tisztítani egyáltalán a lelkünket, s hogy megtaláljuk azt, ami közös bennünk. Hogy egy apának vagyunk a gyermekei.

Nem földi apának, egy Mennyei Atyának. Hogy bármennyire is nem tetszik a másik emberben az, amit ő képvisel, de hát Isten teremtménye, Isten gyermeke. Isten adott neki lehetőséget, jogot, sőt, okot a létezésre. S ha nem más az oka a létezésének, lehet, hogy csak az, hogy engem megpróbáljon. Hogy minket felkészítsen arra, hogy jobbá legyünk általa, akkor pláne szeretni kell.

Vagy, úgy gondoljátok, van értelme annak, hogy egy gátfutó gyűlölje azokat a gátakat, amiket elé tesznek a versenyen? Dehogy gyűlöli. Legyőzi őket, átugorja őket, megoldja a feladatot. Sőt, ha szereti a sportot, amiben esetleg jó, akkor szeret mindent, ami hozzá tartozik. Szereti a gátat, amely kínozza, szereti a kihívásokat, az izmok fáradtságát, még akkor is, ha pillanatról pillanatra tagadja ezt.

Kedves Testvéreim, Péter első levele szerint nekünk így kéne viselkedni, és ezt kell megtanulni. Megkeresni a másikban azt az egyetlen egy szikrát, azt az istenit, amely őt is kiemeli az arctalan tömegből, amely valamilyen szinten kimondatja azt, amit Kipling híres regényében, a Dzsungel könyvében Maugli így fogalmaz meg: „egy vérből valók

vagyunk, te meg én". Ez az állatoknak a mesterszava. Ez a szeretetnek a mesterszava. Csak nem vérből, hanem lélektől valók vagyunk, te meg én. Egy Isten adott jogot és okot a létezésre, a cselekvésre mindannyiunknak.

S hogy mért olyan fontos beszélni erről? Kedves Testvéreim, azért, mert az Úr beszéde, ahogy Igénk mondja, megmarad mindörökké. De az Úr a saját beszédéről mondja ezt, és nem a mi munkánkról. Nem a mi egyházainkról, nem a mi gyülekezeteinkről. Az, hogy azok megmaradnak-e, vagy lesz Hajmáskéren, Sólyban, Veszprém megyében, Magyarországon református egyház 10, 20, 50, 100 vagy 500 év múlva, az attól függ, hogy mennyire tudunk ragaszkodni az Úr beszédéhez. Mennyire tudjuk elfogadni, és gyakorlatban kivitelezni mindazt, amit Tőle tanultunk. Ha engedelmeskedünk a missziói parancsolatnak, győzelmet kell aratnunk önmagunkon. Le kell győzni a harcos, az ellenségeskedő, az önző lelket, és megtalálni a közös pontot. Megtalálni az Istent embertársunkban, s ha nem megy más, szeretni benne azt. S ily módon szeretettel viszonyulva hozzá, nem ellene, hanem érte küzdeni, az ő lelkéért, az ő megváltoztatásáért, s azért, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá tegyük, azáltal, hogy hétről hétre, napról napra beszélünk az Istennel, halljuk Őt, és Ő válaszol, mi igenis mások, jobbak, erősebbek lehetünk. Ámen,

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te tanításodat. S azt a reménységet, hogy igenis Te képes vagy arra, hogy megtaníts, hogyan győzhetjük le saját gyengeségeinket, saját gyarlóságainkat, s hogyan kerülhetünk közelebb a szent élethez, a Krisztusi valósághoz, miközben nem önmagunkat, hanem a Te szent Fiad ígését hirdetjük e világban. Urunk és Istenünk, engedd, hogy ha lassan is, de tudjunk változni. S változzon körülöttünk a világ, mely jobbá, szebbé lehet a mi imádságunk s munkánk által. Urunk, Istenünk, légy a Te gyermekeiddel, hogy ne azt keressék, ami elválaszt, hanem találják meg a szeretnivalót, a közöst a másik emberben, s tudjuk tanítani erre a körülöttünk élőket. Mennyei édes Atyánk, légy velünk, s erősíts minket napról napra, hétről hétre, hogy a nehéz harcban, amit önmagunkkal vívunk győzedelmet arathassunk a Te szent Fiad nevében. Urunk, s Istenünk, légy velünk, s azokkal is, akik most nincsenek közöttünk. Áldd meg, Urunk, a dolgozó embert a munkában. Légy a beteggel, s adj neki gyógyulást. Te vigasztald a gyászolót, s adj békességet a háborúságot szenvedőnek, hogy visszataláljon hozzánk, s Hozzád, a Te szent Fiadban a mi Urunk Krisztusban, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket, és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban Ámen.